

Arrest

nr. 57 633 van 9 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANHEMMENS, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 mei 2010, verklaart er zich op 3 mei 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 2 december 2010, verstuurd op 3 december 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Sayedabad, district Mohammed Agha, gelegen in de provincie Logar. U bent een soennitische moslim. U bent nog minderjarig. Uw vader is een Pasjtoue van etnische afkomst en afkomstig uit het district Charkh. Uw moeder bezit de Tadzjiekse etnie en is afkomstig uit Takhar. Uw vader oefende geen politieke

activiteiten uit. Na de machtsovername door de taliban, vluchtte u met uw ouders naar Peshawar in Pakistan. U was tussen één en drie jaar oud toen. Uw familie woonde er in een huurhuis. Uw vader had een handkar en verkocht fruit en groenten. Zij maakte thuis ook kleren om te verkopen. Echter, uw familie werd nooit in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning voor Pakistan.

In 2006, op dertien- of veertienjarige leeftijd, keerde u met uw familie uit Pakistan terug naar uw geboorteplaats in Logar. Uw vader beschouwde de veiligheidssituatie als goed en wilde werk zoeken in Afghanistan. Het familiehuis was intussen vernield door de taliban. Daarom huurden jullie een woning in uw geboortedorp. Uw vader kocht een personenwagen en ging aan de slag als zelfstandig taxibestuurder. Een twaalfde maanden geleden, in de loop van 2009, kwam uw vader om het leven bij een bembom in Tankh op de weg van Kaboel naar Logar. Na de dood van uw vader dwongen de broers van uw vader uw moeder om met haar kinderen bij hen te gaan inwonen. Bovendien verwachtten uw ooms dat uw moeder met één van hen zou huwen en dat uw zussen zouden huwen met de zonen van uw ooms zoals gebruikelijk is volgens de Pasjtoe-traditie. Uw moeder, zussen en uzelf weigerden dit, waarop u werd geslagen. U woonde een maand bij uw ooms Jamaluddin en Nasar in het dorp Said Barakat Agha. Uw beide ooms steunden de taliban. Leden van de taliban kwamen geregeld eten bij uw ooms thuis, ook werden er wapens van de taliban in het huis van uw ooms verborgen gehouden. Tijdens uw verblijf daar ging u naar een plaatselijke 'madrassa' (koranschool). Op een dag nam uw oom u mee naar een plaats waar jongeren trainden om 'jihad' te voeren. Een week later werd u door uw ooms een tweede maal naar deze plek gebracht. Hierbij moedigde uw oom u aan ook de jihad te voeren. Leden van de taliban planden een zelfmoordaanslag die u diende uit te voeren. U kreeg te horen hoe u een explosievenjasje moest dragen en een aanslag in Kaboel zou plegen. Bij uw thuiskomst vertelde u alles aan uw moeder, die onmiddellijk uw vlucht uit het land regelde. Khoshal, een vriend van uw vader, bracht u de volgende dag naar Kaboel. Van daaruit reisde u verder per wagen via Kandahar en Herat naar Iran. U was gedurende zeven maanden onderweg om België te bereiken. U verbleef een maand in Iran alvorens uw reis verder te zetten naar Turkije waar u drie maanden verbleef. Per boot bereikte u Griekenland. U verbleef drie maanden in Athene. U reisde vervolgens in een vrachtwagen naar Italië. Uiteindelijk arriveerde u in België per trein. U vroeg hier asiel aan op 3 mei 2010. U hebt geen contact meer met uw familie in Afghanistan."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij in 2006 uit Pakistan is teruggekeerd naar Afghanistan en dat hij daar vervolgens nog een drietal jaar zou hebben gewoond. Verzoeker legde immers stereotiepe, vage, weinig doorleefde en weinig geloofwaardige verklaringen af over zijn dagelijkse leven in Afghanistan, over het ogenblik waarop hij Afghanistan verlaten heeft, over de dood van zijn vader, over de omliggende dorpen, over bekende personen in zijn district en over zijn reisweg naar België;
- gezien verzoekers asielmotieven onlosmakelijk verbonden zijn met zijn terugkeer naar Afghanistan, kan hieraan bijgevolg evenmin geloof gehecht worden;
- verzoeker was niet in het bezit van enige documenten om zijn terugkeer uit Pakistan naar Afghanistan of zijn verblijf in Afghanistan tussen 2006 en 2009 te staven;
- het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen van zijn werkelijke nood aan bescherming. Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan verzoeker, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop hij kan terugvallen, nog banden heeft en in welke regio van Afghanistan of daarbuiten hij nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in zijn vordering om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker voert in zijn eerste middel aan dat de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal erkent dat op dit ogenblik in Afghanistan een gewapend conflict heerst waardoor er een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker stelt dat het als kind niet mogelijk was om documenten te verzamelen van zijn verblijf in

Pakistan of van zijn terugkeer naar Afghanistan. Verder stelt verzoeker dat het niet zo vanzelfsprekend is om zomaar met zijn familie te verhuizen om zo de achtervolging door de taliban te vermijden.

Verzoeker voert in zijn tweede middel aan dat de bestreden beslissing artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag schendt omdat er een redelijke kans bestaat dat verzoeker het slachtoffer van vervolging zal worden. Verzoeker stelt dat hij thuis niets te zeggen had omdat zijn ooms de rol van zijn vader overnamen. Verder is het volgens verzoeker logisch dat hij geen details kent over het voorval waarbij zijn vader is omgekomen omdat deze voorvallen in Afghanistan dagelijkse kost zijn. Het feit dat verzoeker de buurdorpen en de naam van het districtshoofd niet kent, wijt hij aan het feit dat hij nog een kind was, niet naar school ging, de meeste tijd in een ander land gewoond heeft en binnen moest blijven.

Verzoeker voert in zijn derde middel aan dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet omdat de commissaris-generaal de feiten verkeerd interpreteert. Verzoeker herhaalt dat hij als minderjarige bepaalde details niet kon onthouden en geen documenten bijhield. Het feit dat hij over zijn reisweg niet voldoende details kon geven, weegt volgens hem niet op tegen de elementen die hij wel aangetoond heeft.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de middelen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen. Nergens in zijn verzoekschrift toont verzoeker aan dat de bestreden beslissing behept is met een onherstelbare substantiële onregelmatigheid of dat essentiële elementen ontbreken in de zin van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Aldus blijkt dat verzoeker niet de vernietiging maar de hervorming van de bestreden beslissing beoogt. De Raad zal het beroep dan ook vanuit dit oogpunt beoordelen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet niet dienstig aanvoert. De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft immers tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852; RvS 2 februari 2007, nr. 167.408). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De Raad is verder van mening dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij van 2006 tot 2009 in Afghanistan en meer bepaald in het dorp Sayedabad van het district Mohammed Agha gewoond heeft. Verzoeker geeft geen verklaring voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet juist kon zeggen wanneer zijn vader omgekomen is en wanneer hij Afghanistan juist verlaten heeft. Aangezien dit twee zeer ingrijpende gebeurtenissen zijn, mag van verzoeker verwacht worden dat hij deze in de tijd kan plaatsen. Verzoeker geeft ook geen verklaring voor de vaststelling dat het opmerkelijk is dat hij de Gregoriaanse en niet de Afghaanse kalender gebruikt. Verder mag van verzoeker verwacht worden dat hij meer details kan geven over de dood van zijn vader. Het feit dat bembommen in Afghanistan dagelijkse kost zouden zijn, neemt niet weg dat de dood van zijn vader voor verzoeker, en bij uitbreiding voor het ganse gezin, een groot drama moet zijn geweest. Verzoekers betoog dat hij thuis niets te zeggen had omdat zijn ooms de rol van zijn vader overnamen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker erg vaag bleef over zijn dagelijkse leven en over zijn leefwereld. Bovendien blijft het opmerkelijk dat verzoeker enkel huishoudelijke – vrouwelijke – taken zou verricht hebben. Verder merkte de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker toch bepaalde herinneringen moet hebben aan de reisweg van zijn dorp naar het dorp van zijn ooms juist omdat hij beweerde dat hij nauwelijks buiten zijn dorp kwam. Verder mag van verzoeker ook verwacht worden dat hij meer details kan geven over zijn reisweg naar België en zeker over de reisweg over Afghaans grondgebied tot aan de grens met Iran. Opnieuw gaat het hier immers om een zeer ingrijpende gebeurtenis. Tot slot is het opmerkelijk dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen. Het feit dat verzoeker snel moest vertrekken, verklaart niet waarom hij niet op zijn minst zijn identiteitsdocument heeft meegenomen. Al deze elementen maken dat aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Aangezien verzoekers asielrelaas zich daar afspeelt, kan ook aan dit relaas geen geloof worden gehecht. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om bij een

terugkeer naar Afghanistan te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij in Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie).

Tot slot stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan op basis van de algemene toestand in hun regio subsidiaire bescherming krijgen in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Bijgevolg is het dus van belang om te kunnen vaststellen uit welke regio in zijn land van herkomst verzoeker afkomstig is. Bij deze beoordeling spelen afkomst en familiale banden een zeer belangrijke rol. Het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst is onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Logar, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een verblijf in Logar zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER